AZ EMBERI JOGI ELLENFORRADALOM SZÜKSÉGESSÉGÉRŐL

Grégor Puppinck: *Embertelen jogok*. Fordította: Köllner Péter.
MCC Press–Alapjogokért Központ, Budapest, 2021. 316 oldal, 3450 Ft

Amikor a progresszió bajnokaira gondolunk, akaratlanul is Luther Márton intelme jut eszünkbe, ahogyan azt Heinrich von Kleist megírta: „Kholhaas, te, aki azzal kérkedel, hogy küldetésed van rá, az igazság kardjával hadakozni, mit merészelsz vakvilágtalan szenvedélyed őrjöngésében, elvetemült, aki te magad el vagy töltve igaztalansággal, fejed búbjától a lábujjad hegyéig". Azok a progresszív *social justice warrior*ok, akik az emberi jogokat és az azok védelmére létrehozott struktúrákat foglyul ejtve és felhasználva szorgoskodnak jól meghatározható politikai ideológiák mentén átalakítani akarván országokat, társadalmakat, olyanok, mint akik hamisan azt gondolják magukról, hogy az igazság kardjával hadakoznak, miközben telve vannak igazságtalansággal. A francia katolikus jogász, emberi jogi szakértő, Grégor Puppinck kötete éppen őket és **azokat a módszereket leplezi le, amelyek segítségével megszállták és csaknem kisajátították a II. világháború után létrejött emberi jog-védelmi rezsimeket**, s ezzel igyekeznek identitásától megfosztott, környezetéből kiszakított, elszemélytelenedett egyének sokaságává alakítani a nyugati civilizációt – mindezt akár a természet törvényszerűségeivel szemben is.

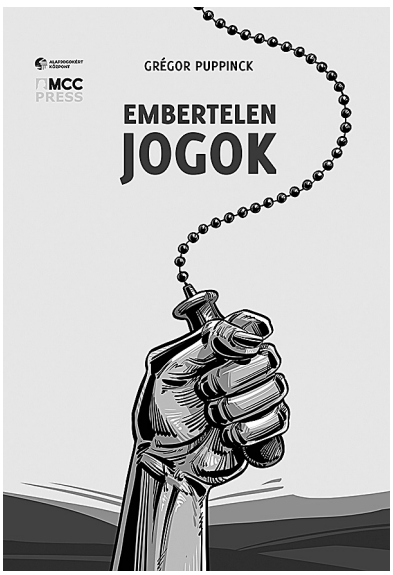

A modern emberi jogok és azok rendszere, ahogyan azt ma ismerjük, csak a II. világháború után alakult ki. Sajátossága, hogy az univerzalitás igényével lép fel, illetve kikényszeríthetőségét az állammal és egymással szemben nemcsak a belső jogrend igyekszik biztosítani, hanem a szuverén államokkal szemben nemzetközi intézményi struktúrák is. Önmagában az emberi jogok védelmét civilizációs eredménynek tekinthetjük. De ahogy azt a kötet is leírja, az emberi jogok fejlődése együtt járt egyfajta emberi jogi laikus krédó, új erkölcsi világrend kialakulásával, ami a szekularizáció végfázisába jutott Nyugat számára egyfajta valláspótlékká is vált. A liberális–neomarxista erők korán felismerték: az emberi jogok szépelgő és semlegesnek ható eszméje és az ahhoz kapcsolódó intézményrendszer felhasználása alkalmas arra, hogy felülről, az államokat megkerülve kényszerítsék rá ideológiájukat a társadalmakra. Egyenes következménye ennek, hogy az emberi jogok, pontosabban *az emberi jogi fundamentalizmus az újmarxista ideológiai és kulturális térnyerés eszközévé is váltak*. Az említett folyamatnak és természetének leírását tartalmazza Puppinck az „emberijogizmushoz" képest eretnek, ámde a szabad gondolkodás szempontjából hiánypótló, leleplező kötete. S mindezt az összeesküvés-elméletek elkerülésével teszi, amelyre saját, e területen szerzett évtizedes tapasztalata, valamint a kötet gazdag hivatkozási apparátusa és pontos esettanulmányai a biztosítékok; valamint az, hogy a „nyílt társadalom" nyugati térnyerésével egyre inkább bebizonyosodik: összeesküvés-elméletek nincsenek, konspirációs gyakorlatok viszont annál inkább.

A kötet kiindulópontja az 1948-as Az *emberi jogok egyetemes nyilatkozata* és elfogadásának körülményei. Érdekes látni, ahogyan a végső szöveg kompromisszumos megfogalmazásai kiskapukká váltak, amelyeken keresztül a materialista–individualista gondolkodás szépen lassan uralkodóvá tudott válni az emberi jogok értelmezésében és gyakorlatában. Ennek eredményeképpen az egyéni akarat és még újabban az egyéni vágyak váltak az emberi jogok, az „új jogok" alapjává, amelyek mára olyan igénnyel lépnek fel, hogy nemcsak az állammal, nemcsak a társadalommal, de még a természettel és a saját testtel szemben is kikényszeríthetők

legyenek [vö. Szánthó Miklós: Vágyakból jogok. *Kommentár*, 2018/3–4. – *a Szerk.*] Puppinck jól érthetően mutatja be, hogyan keletkeznek az új jogok, új fogalmak, vagy kapnak új értelmet régi fogalmak. A hétköznapi ember számára észrevehetetlen folyamat (pontosan annak kamuflázsolt, kerülőutas jellege miatt), ahogy a nemzetközi szervezetek, tanácsadó testületek, illetve a működésükre is hatással lévő nemzetközi hálózatok, NGO-k képesek előbb *soft law*t keletkeztetni, amely aztán az újabb dokumentumokban elhelyezett visszautalások révén kötelező erővel rendelkező normává válik. Így oldódott fel a természetes család, az emberi lét, a nemiség objektív fogalma olyan szubjektív fogalmakban, mint az életminőség, a *gender*, a „szivárványcsalád" stb. Egyfajta másodlagos valóságot keletkeztetnek, amit a sokszoros, tudományos(nak ható) körbehivatkozás és az azt figyelembe vevő joggyakorlat után a jogalkotás is szentesít. A család fogalma például eredetileg objektív tényeken alapul, mint a leszármazás vagy a jogi kötelék, a szülők joga gyermekeik nevelésére. Ez a természetes valóság, amit a többség is elfogad. Ezzel szemben nyugaton a család mára pusztán érzelmi kötődést jelent. Az Emberi Jogok Európai Bírósága is a családot objektív kötőerejétől elvonatkoztatva érzelmi közösségként feltételezi, s innen az elvárás, hogy az államok is ismerjék el az atipikus családi kapcsolatokat (azonos neműek házassága, majd utána gyermekek örökbefogadása, poliamória).

Jól látszik, az „emberijogizmus" nemzetközi szervezeteken keresztül zajló társadalombefolyásolási- és átalakítási folyamatai nemcsak az államok szuverenitását törik meg, de végső soron a szuverén népet is kiiktatják saját sorsuk alakításának jelentős aspektusaiból. Puppinck jól rávilágít, hogy torz emberi jogi rendszer született, amely az egyén elsőbbségére épül a társadalommal szemben, illetve a test és a lélek/szellem együttes méltósága helyett csak a szellem méltóságából indul ki, mégpedig annak érdekében, hogy az egyént minden társadalmi és erkölcsi értékítélet fölé helyezze, s kivegye a társadalom és a természet törvényszerűségei alól. Ha lemondunk egy magasabb rendhez való tartozásról, minden más erkölcsi mérce nemhogy relativizálódik, hanem egyenesen elvész. Ebből a hibás premisszából indult folyamatból következik, hogy ma az emberi jogok totalitárius felfogása eszközül szolgál lényegében bármivel és bárkivel szemben. A társadalom pedig hozzáfogott, hogy az egyéni akarat érvényesítése érdekében biztosítson az egyénnek minden jogot, hogy megváltoztassa akár saját testi és természeti adottságait is, akár ahhoz is, hogy öncsonkítást hajtson végre (abortusz, eutanázia, transzszexualitás), akár a testibiológiai adottságok ellenében is. Az emberi jogok ma már gyakorlatilag az egyéneknek a természettől való felszabadítására is szolgálnak, ami egyszerre abszurd és félelmetes, különösen, ha hozzátesszük, hogyan halad mindez az elszemélytelenedés és a transzhumanizmus irányába. „Az vagyok, amit mondok, és az egyenlőség védelmezi ezt minden meghatározottsággal szemben is" – összegzi Puppinck a mai relativista–materialista emberi jogi gondolkodást, és azt is hozzáteszi, hogy ezek az új jogok „nemcsak nihilisták, hanem nárcisztikusak és erőszakosak" is, de – tegyük hozzá – mélyen antidemokratikusak is. A társadalom legszélesebb rétegei idegenkednek tőlük, és csak hosszas érzékenyítési folyamat, illetve az ellenzőkkel szembeni szankciók eredményeképpen tudják megvetni lábukat a nyugati társadalmakban.

A kötet erénye, hogy a reménytelenségre is okot adó valóság leírásán túl bemutatja, hogy a józan ész nevében miért van okunk mégis bizakodni (lásd: az emberi jogi intézmények szürreális döntései, aktivizmusuk kontraproduktív, saját tekintélyüket ássák alá), sőt aktív cselekvésre nemcsak lehetőség van, hanem kötelessége minden jóérzésű embernek. Hisz az ember által uralt folyamatok emberek által megváltoztathatók és más mederbe terelhetők. Saját példái közül említi a strasbourgi bíróság előtt zajlott „feszületügyként" elhíresült *Lautsi v. Italy* eljárást, amelyben a kereszténységellenes fősodorral szemben el lehetett érni, hogy az olasz iskolákból ne távolítsák el a feszületet.

Ha belegondolunk, igencsak megdöbbentő, hová jutott a világ attól, hogy *Az emberi jogok egyetemes nyilatkozatá*nak elfogadásakor az aláíró államok jelentős része még alapvetőnek tartotta, hogy az emberi jogok a Teremtőtől adottak, azokat az állam feladata megvédeni (a kommunista országok vétója miatt végül nem ez került nyilatkozat szövegébe). A (poszt)modern materialista ember pedig e tekintetben is teremtőnek képzeli magát, s új jogokat alkot, jogokat saját magunk felett, amelyek az élet, a természet és a józan ész ellen vannak. Meggyőződésem, hogy Puppinck kötete azt teszi nyilvánvalóvá, hogy az emberi jogok területén is szükség van ellenforradalomra, amelynek megvívása miránk vár.

Szánthó Miklós